

Régi dicsőségünk hol késel .....

Kirándulás a POFOSZ VII. kerületi tagtársak szervezésében.

Évek óta a Felvidéki kirándulásokat / az egykor volt MAGYAR KIRÁLYI VÁROSOK/ Kis Imre kollégánk szervezi. Immáron ez a harmadik autóbusszos túra, melyen a Hagyományörzők – elnökükkel Szécsi Istvánnal – és szűkebb tagjaival részt vesz.

Nem egyszerű még 20 fő toborzása sem, de hozzávaló anyagiak megteremtése sem.

Kiss Imre is, mint mindannyian – POFOSZ tagok – a kerületi pályázatokon igyekeznünk megteremteni a fizetnivalókat. A nyert pályázati pénzek, sajnos nem érkeznek meg időben, de még az értesítések is késnek, hogy kik lettek a boldog nyertesek.

Ez történt a jelenlegi kirándulás alkalmával is. A szervezés elindult, Kiss Imre időben összegyűjtötte a neveket, hogy kik akarnak jönni, majd az időpont közeledtével a komoly szervezés is megindult.

Nos, először szükség van egy autóbusszra. Imre több fele futkosott, mert az árak nem csak Eurós, de forintos formában is megugrottak 2013-ban.

- Jaj nagyon kevés a pénz! – sóhajtozott Kis Imre.

A többszöri buszkeresés után Szécsi Pistához fordult, aki alig egy hónappal azelőtt Bicskére szervezett kirándulást, amire Imre és Felesége is meghívott vendégként vettek részt.

Szécsi István készségesen vállalkozott arra, hogy segítséget nyújt a buszkeresésbe, sőt az információkat, megrendelést, az út végén a számla átadást is magára vállalta, hisz a modern kor vívmányai – telefon- internet – lehetőséget adott arra, hogy több alkalommal is Imrével fenntartsa a kapcsolatot.

A **Kovácsbusz** korrekt és gyors ügyintézőssel, aránylag elfogadható áron, barátságos és türelmes gépkocsi vezetőjével – Boros Ferencel, no meg a légkondicionált Mercedes busszal kellemessé tette utunkat jövet-menet.

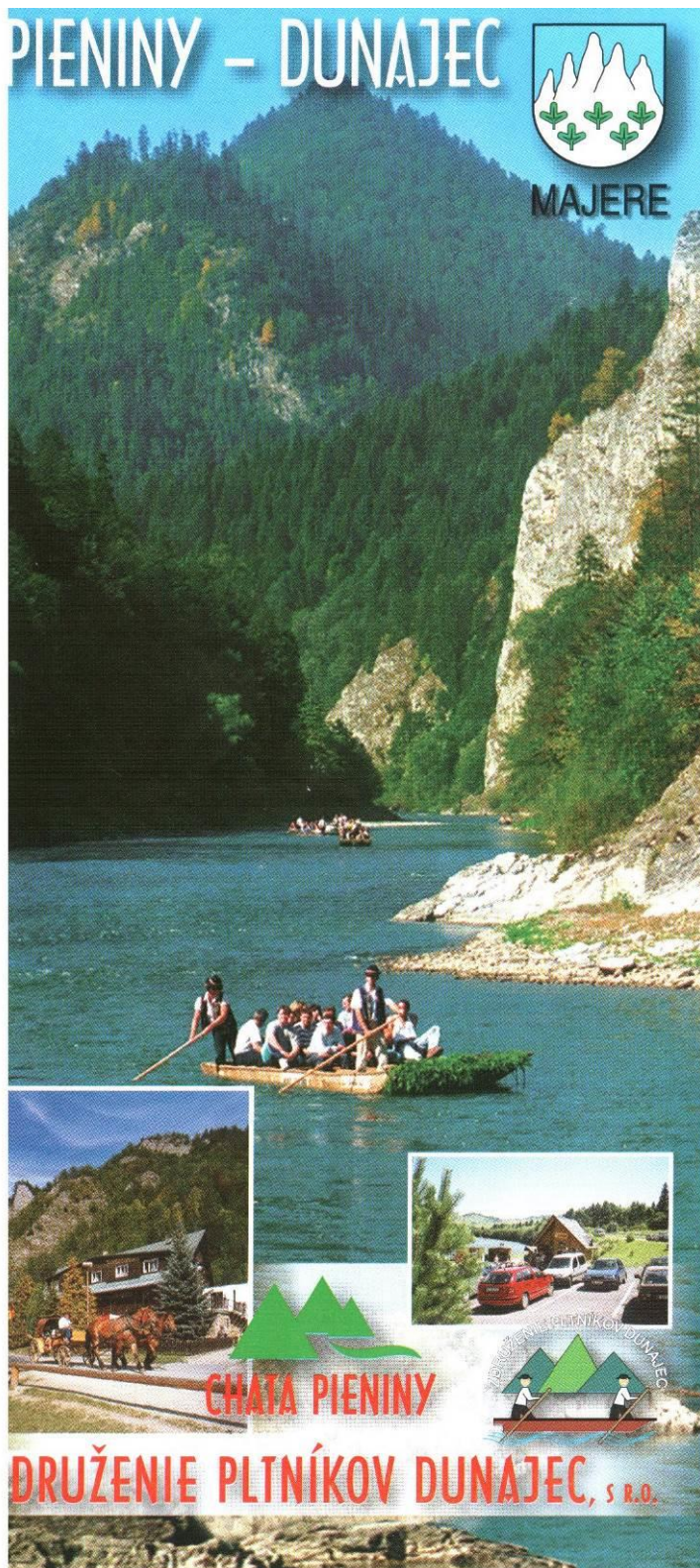
Az autóbussz rendelés mellett futott tovább Kis Imre. Hát igen, a szállásrendelés. Nyár kellős közepén ez bizony nem egyszerű. Végül ez is megoldódott

A praktikus kis kártyával, jól szervezett gyorsasággal leülhettünk a terített vacsoraasztalhoz.

Egy pohár vörös borral, előétellel, marhaszelet generált szósszal és jellegzetes körítéssel, desszerttel – bőségesen elegendő volt az esti étkezéshez.

Ezután megkóstoltuk még a finom fácános sörüket, majd megkaptuk a szállodai szobakulcsokat, hogy kényelmes fekhelyeinken kipihenjük a zsúfolt napot,

Az ébredés csodálatos volt. Rend, tisztaság, a levegőt „harapni lehetett, ahogy a terasról kitekintettem a frissen vágott hegyoldali mező a távoli hegyek birodalma felé.

A látvány szépsége fokozódott.

Megszámlálhatatlan fecskeraj körözött a 10 emeletes hotel falak, tető fölött.

Tanultak repülni a kislecskék! Ők már tudják, hogy nem sokára el kell hagyni északi vidékeiket, ahol megszülettek, délre költöznek a zúzmara hideg tájról.

Eszembe jutott egy német közmondás, amit igen sokat hallottam volt német kollegáimtól: *Ahova a fecskék beköltöznek, oda a boldogság is beköltözik!* Úgy legyen!

Az előző napi fáradságomat kipihentem s már továtűnt a dunajeci tutajozás utáni hosszú gyaloglás kellemetlen érzése.

Megfelelő tájékoztatást kaptunk volna, szívesen felülünk a konflisra, ami 3 Euróért elkocog velünk a másfél kilométeres úton.

A tanulságot levonva itthon az emlékek is megszépülnek. Boldog vagyok, hogy megtettem ezt az utat. A 3 Korona hegycsúcsok visszaidézték a múltból azokat a szerzeteseket, akik a sziklába vájt odúban éltek, gyűjtögették a sok gyógynövényt, amiknek a gyógyító hatását bizony jó lenne most is ismerni.

A „kissé” megpakolt tutaj néha-néha megpördült. Sokan elindították a „tökéletes bánatot” magukban. Én továbbra is csak csodálni tudtam a természet alkotását.

A különböző legendákból – amit „kormányosaink mesélgettek – hála a Rózsa utastársunk fordításának – egyet megjegyeztem:

Elhaladtunk a „Szerelem forrása” mellett, amiről az a szájhagyomány járja: aki még nem él házasságban, és iszik a forrás vizéből, egy év múlva megházasodik.

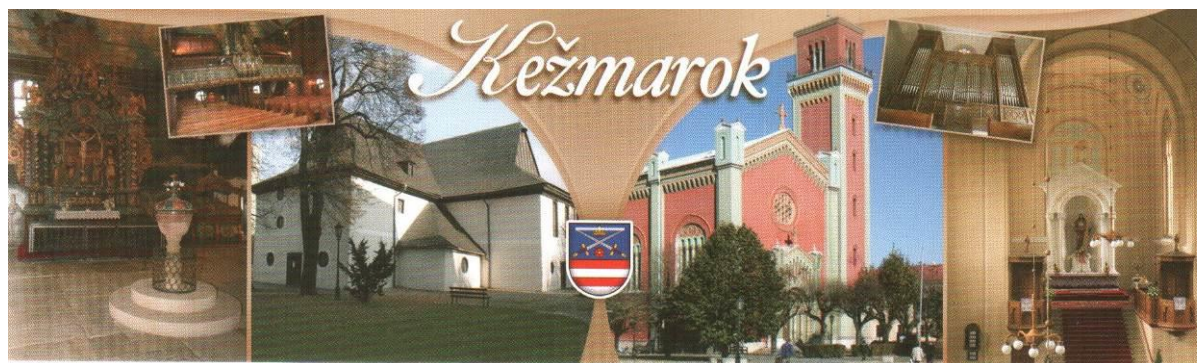

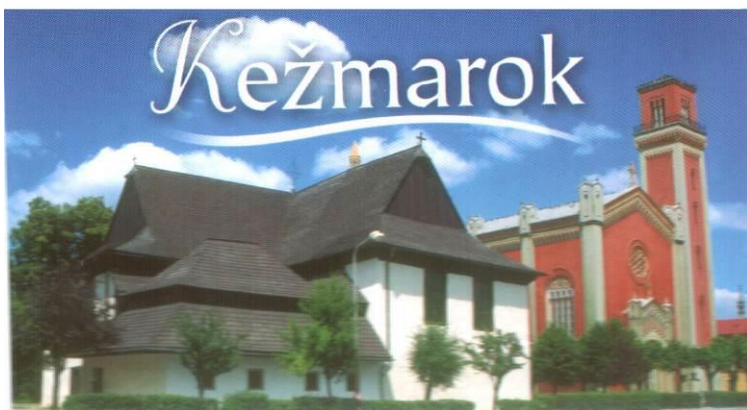
Viszont

Aki házasságban él és iszik belőle az egy év múlva elválík!

Elgondolkodtató, hogy mennyi magyar jár ki az utolsó évtizedekbe a forráshoz, aki előtte házasságot kötött!!

A késmárki új Evangélikus templomban fejet hajtottunk Thököly Imre szarkofágja előtt

Délutáni időben érkezünk Jászóra.

Valójában nem is tudtam, hogy mit kezdjek ezzel a várossal. A bevezető útszakaszon elég hosszant, lepusztult, lerobbant házak az út vonalán. Óriási csoportokba verődött embereket láttunk. Ez egy cigánytelep a legszomorúbb valóságban.

Beérve Jászóra már nem is igen értettem, miért álltunk meg a

templomkert előtt, ahol zárt templomajtókra találtunk.

Pillanatok alatt elénk került egy középkorú tört magyarsággal beszélő Ember, aki beengedett a rég múlt idők híres Premontrei monostorába, s azon keresztül bejuthattunk a barokk stílus minden díszével, festményeivel zsúfolt templomába.

Rövidesen, a XII. században épült monostor elő és utótörténetével ismerkedhettünk meg. Volt ennek az épületnek virágkora, de a századok pusztítása mindvégig megjelent. Utoljára a „veres csillag” hagyta ott gyilkos nyomait. Volt ott iskola, szociális gondozás, majd elmeegógyintézet, de gazdája nem igen akadt, aki megóvta volna az enyészettől a pusztulástól a dicső korok egyik fellegvárát.

Szomorúan jöttem el ebből a templomból, szinte még a város nevét sem akartam megjegyezni a rombolás látványa taszított.

Alig egy nap elteltével, pakolgattam a könyveimet, S mi akadt kezembe:

Ide gondolom a könyvlapok kicsinyített formáját

- Tessenek csak olvasni: **„Jászó, hajdan szabadalmakkal felruházott bányaváros...v.s.az oklevelek 1775-ből származnak.”**

Bizony az avítt, megsárgult árkusok a *„régí dicsőségünkre” próbálnak* emlékeztetni.

Ez a kirándulás többek között ezért is bír értékkel, becsüljük meg és köszönjük meg a Szervezőnknek, aki megálmodta ezeket az utakat: **KIS IMRÉNEK,**

DE

Ne feledkezzünk meg a **„SZÜRKE EMINENCIÁSOKRÓL”** sem, akik nélkül nem valósulhatott volna meg ez az élmény számunkra:

Köszönet:

A **KOVÁCSBUSZ** gépkocsivezetőjének, **Boros Ferencnek,**

Az autóbusz megrendelőnek és lebonyolítónak, **Szécsi Istvánnak**

A tört úti kalauzolásért: **Hélisz Józsefnek**

A szlovák nyelven való útba igazításokért: **Rózsának,** akinek ha helyet adtunk volna az első sorban, részletesebb tájékoztatásba részesülünk a két napos kirándulásunkon, hisz Ő 20 évig idegenvezető volt, s még anno Csehszlovákiába született

Utoljára, de nem utolsósorban minden **Utastársunknak,** akik hozzájárultak, hogy ezt a két napot gazdag emlékekkel raktározhatjuk el.

Budapest, 2013. 08. 05

Szűcsné Horváth Erzsébet